

Aquest és un dels actes centrals de l'Assemblea Nacional Catalana emmarcats en el actes de Marxa cap a la Independència, però al meu parer, no és un acte més: té una especial importància política perquè posa sobre el tauler el tema de la divisió de la nostra nació i la imposició d'una frontera que ens divideix als catalans i, per tant, la necessitat de plantejar-nos la reunificació com una qüestió política irrenunciable dins d'un procés d'independència.

Estem en un moment decisió de la política nacional i en un moment en què, molt probablement, veurem com es reorganitzaran les fronteres interiors d'Europa, i el plet dels catalans -del nord i del sud- no pot quedar arraconat i deixat per a un altra ocasió.

Tenim clar que la divisió de la nostra nació no ha de ser objecte de les actuacions de cap lobby transfronterer ni de cap aliança entre l'Estat Francès i l'Estat Espanyol: els catalans ja l'hem patida fa més de 350 anys aquesta aliança amb guerres i tractats indignes i sabem que per a tots els catalans ha estat una política nefasta de colonització, menyspreu i submissió; i ha creat aquesta frontera, i ha fet que molts catalans en creuar-la ena sentíssim com uns contrabandistes, uns intrusos davant del nostre pare Canigó.

No es tracta de negociar la frontera: es tracta que volem esborrar-la. És un frontera mental i tan interioritzada que ni ens adonem dels seus efectes; és una frontera física i visible que la patim cada dia; és una frontera política; ben al contrari: volem retrobar-nos, volem la reunificació, volem desmantellar un a un tots el mecanismes que ens mantenen separats per interessos que no són catalans: En aquest sentit l'ANC és una eina important d'aquest desmantellament, una eina positiva, que continuarà la feina de redreçament de tots els que han precedit, la feina de mantenir la catalanitat comuna de restauració dels llaços que el Tractat del Pirineus va trencar.

Tots sabem que aquesta restauració no és ni serà fàcil perquè la nació catalana porta més de 350 anys sota els efectes del Tractat i hem viscut esdeveniments històrics que ens han marcat de manera diferent:

Els catalans del nord sem fills de la revolució francesa, de les guerres mundials i del famós GOL (Escola gratuïta, obligatòria i laica en estricte francès que ha marcat tots els nin i nines); els catalans del sud som fills de les Noves plantes, de guerres civils i de dictadures i de la imposició de l'espanyol com a eina de desnacionalització; però també tots sabem que a un cantó i a l'altra no ha desaparegut i ara està en procés de redreçament; els catalans del nord sem ña prova que es pot ser català sense ser espanyol i els catalans del sud som la prova que es pot sre català sense ser francès.

L'acció de l'ANC ha de ser una eina de retrobament i d'impulsió per salvar aquestes històries diferents, per no quedar-nos bloquejats en la queixa i el desànim, per avançar junts en una mateixa direcció: la construcció dels Països Catalans com a nou estat del món.

I encara que les grans conquestes exigeixen molt més que un dia de manifestació nacional, aquest 11 de setembre del 2012 i els dies que seguiran serà decisiu i marcarà un punt d'inflexió; la de presència dels catalans del nord ens és imprescindible com ens ho serà el pròxim, 7 de novembre la presència dels catalans del sud per reclamar un cop més esborrar el Tractat dels Pirineus.

Aquesta frontera no la va crear la natura, ni la voluntat de la gent catalana; la va crear en el passat la política, i els exèrcits i els interessos i ambicions d'unes monarquies absolutes i ara la mantenen els interessos i les ambicions de dos estats caducs i obsolets. La va crear la política i els exèrcits i l'esborrarà la política i els interessos populars dels catalans del nord i del sud.

Blanca Serra